

Sygn. akt II Ca 1453/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Ciechanowicz
Sędziowie:	SO Wiesława Buczek – Markowska SR del. Małgorzata Woźniak (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Ziemowit Augustyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 września 2014 roku w S.

sprawy z powództwa Gminy (...)

przeciwko W. P.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 27 maja 2013 r., sygn. akt I C 1046/10

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I. w ten sposób, iż zasądza od pozwanego W. P. na rzecz powoda Gminy (...) kwotę 700 (siedemset) złotych płatną w 7 (siedmiu) miesięcznych ratach po 100 (sto) złotych każda do 10 dnia każdego miesiąca począwszy od 10 października 2014 roku wraz z odsetkami w stosunku rocznym w wysokości ustawowej liczonymi od kwoty 700 (siedemset) złotych od dnia 12 listopada 2009 roku do dnia 19 września 2014 roku oraz dalszymi w przypadku opóźnienia w płatności poszczególnych rat i oddala powództwo w pozostałym zakresie;**
- 2. oddala apelację w pozostałej części;**
- 3. odstępuje od obciążania pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt II Ca 1453/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie wyrokiem z dnia 27 maja 2013 roku zasądził od pozwanego W. P. na rzecz powoda Gminy Miasto S. kwotę 1394,40 zł z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym w ten sposób, że: - od kwoty 1365,72 zł od dnia 12 listopada 2009 roku do dnia zapłaty, - od kwoty 28,68 zł od dnia 18 stycznia 2010 roku do

dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części, koszty procesu zniósł wzajemnie między stronami. Wyrok zapadł w sprawie, w której powódka domagała się od pozwanego kwoty 2731,45 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego za okres od czerwca 2009 roku do 27 października 2009 roku oraz kwoty 57,37 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek. Uzasadniając podstawę faktyczną powództwa wskazała, że pozwany od czerwca 2009 roku zajmuje lokal mieszkalny położony w S. przy ulicy (...), należący do powódki bez tytułu prawnego. W dniu 28 października 2009 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty należności za bezumowne korzystanie z lokalu wraz z odsetkami. Pozwany nie uczynił zadość wezwaniu powódki.

Pozwany domagał się oddalenia powództwa twierdząc, że stan techniczny lokalu był bardzo zły, lokal nie nadawał się do zamieszkania, do zniszczenia lokalu doprowadziły działania powoda, powódka po wyroku eksmisyjnym jaki zapadł w stosunku do pozwanego nie dostarczył mu lokalu socjalnego a także negatywnie odniósł się do prób zamiany przez pozwanego lokalu mieszkalnego na mniejszy o niższym czynszu. Ponadto powódka nie wykazała sposobu naliczenia czynszu. Pozwany powołał się również na zły stan zdrowia i ubóstwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że lokal mieszkalny położony w S. przy ul. (...) jest własnością powodowej Gminy (...) i wchodzi w skład mieszkaniowego zasobu Gminy. Umowa najmu jaka wiązała obie strony dotycząca części ww. lokalu mieszkalnego został wypowiedziana przez powódkę z powodu braku opłat za czynsz. Umowa najmu w § 1 ust. 4 stanowiła, że najemca zobowiązuje się uiszczać wynajmującemu miesięczny czynsz w kwocie 250,72 zł, wg stawki 4,09 zł za m⁽²⁾. Pismem z dnia 17.12.2008r. powódka zawiadomiła pozwanego o zmianie wysokości opłat za lokal informując, że od dnia 1.09.2009r. opłata wynosi 546,29 zł. w tym czynsz 250,72 zł. (wg. stawki 4,09 zł. za m⁽²⁾), zaliczka za c.o. 249,49zł, zaliczka za zimną wodę 15,55 zł, zaliczka za wywóz nieczystości płynnych (kanalizacja) 19,63 zł, zaliczka za wywóz nieczystości stałych (śmieci) 10,90 zł. Po ustaniu stosunku najmu pozwany nie wydał powódce lokalu położonego w S. przy ul. (...) i korzystał z niego bezumownie. Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie wyrokiem z dnia 26.03.2010r., w sprawie sygn. akt I C 123/10 orzekł eksmisję pozwanego W. P. z przedmiotowego mieszkania. Tymże wyrokiem orzeczono o uprawnieniu W. P. do lokalu socjalnego i nakazano wstrzymanie wykonania wyroku do czasu złożenia pozwanemu przez Gminę (...) oferty zwarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 19.08.2010r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu I instancji. Pozwany W. P. zajmował przedmiotowy lokal do października 2011 r., w tym w okresie objętym żądaniem pozwu tj. od czerwca 2009r. do 27 października 2009r.

Zgodnie § 4 uchwały nr (...) Rady Miasta S. z dnia 21.01.2002r. w sprawie zasad polityki czynszowej obowiązującej w mieszkaniowym zasobie Gminy (...) miesięczne stawki czynszu za 1 m⁽²⁾ powierzchni użytkowej lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Gminy (...) ustala Zarząd Miasta przy zastosowaniu określonego w tym przepisie wzoru zgodnie, z którym elementami obliczenia stawki czynszu są: ilość punktów dla danego lokalu oraz ustalany przez Wojewodę wskaźnik przeliczeniowy kosztu odtworzenia (...) powierzchni użytkowej budynku i wskaźnik procentowy wartości odtworzeniowej w powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego obliczony w oparciu o ustaloną wysokość podwyżki czynszu w danym roku kalendarzowym Powódka dla lokalu położonego w S. przy ul. (...) zajmowanego w przedmiotowym okresie przez pozwanego określiła ilość punktów na 35, co było prawidłowe. Przedmiotowy lokal był lokalem wspólnym. W okresie od ok. 2000r. do lutego 2009r. w lokalu tym zamieszkiwała rodzina państwa P.. Byli to bardzo uciążliwy współlokatorzy, nie przestrzegający porządku domowego. Urządzali w lokalu libacje alkoholowe, brudzili i dewastowali lokal w tym pomieszczenia wspólne, niszczyli rzeczy powoda znajdujące się w wspólnych pomieszczeniach, w różny sposób rażąco utrudniali powodowi korzystanie z mieszkania. P. P. posiadali kilka psów, nie wyprowadzali ich regularnie, zwierzęta załatwiały potrzeby fizjologiczne w mieszkaniu, w tym w pomieszczeniach wspólnych, a P. P. nie sprząтали psich ekskrementów. Skutkowało to nasiąknięciem wykładzin i podłóg w przedpokoju psimi odchodami i uciążliwym odorem w całym mieszkaniu, wyczuwalnym nawet na klatce schodowej. P. P. wybiła szybę w oknie w kuchni, co Gmina naprawiła dopiero jesienią 2009r. poprzez założenie w to miejsce płyty paździerzowej. W 2005r. Gmina (...) uzyskała wyrok nakazujący P. P. opuszczenie i wydanie lokalu. Wyrok ten został wykonany w drodze egzekucji komorniczej w lutym 2009r. Po opuszczeniu lokalu przez P. P. okazało się, że w zajmowanej przez nich części lokalu są powybijane szyby w oknach, zdewastowane drzwi, a w pozostawionych szmatach znajdowały się siedliska robaków. Opuszczony przez P. P. lokal wymagał dezynfekcji.

Zgodnie z protokołem stanu technicznego przedmiotowego lokalu z lipca 2008r. -podpisanym bez zastrzeżeń przez pozwanego: w lokalu nie było sprawnej kuchenki elektrycznej, bateria wannowa była nie kompletna, ściany w kuchni i łazience były brudne, ściany w pokojach zajmowanych przez pozwanego wymagały odnowienia, tynki w przedpokoju przy drzwiach wejściowych wymagały uzupełnienia. W okresie zamieszkiwania pozwanego w przedmiotowym lokalu usterki powyższe nie zostały usunięte. Po eksmisji P. P. zajmowana przez nich część lokalu nie została uprzątnięta przez wynajmującego. Dopiero po kolejnej interwencji pozwanego, w kwietniu 2009r. w mieszkaniu tj. pomieszczeniach zajmowanych przez P. P. i wspólnych pomieszczeniach powódka przeprowadziła dezynfekcję i uprzątnęła lokal z rzeczy pozostawionych przez P. P., w tym resztek żywności. Pomimo tych czynności w lokalu utrzymywał się silny fetor. W okresie objętym żądaniem pozwu tj. od czerwca 2009r. do października 2009r. w lokalu zajmowanym przez pozwanego działała instalacja wodno - kanalizacyjna, elektryczna, grzewcza. W łazience była wanna, wc., umywalka (zlewozmywak). Po opuszczeniu lokalu przez P. P. w kuchni był zlewozmywak z baterią, w łazience były baterie, spłuczka i bojler elektryczny. Po wyprowadzeniu się P. P. pozwany zdemontował zlewozmywak w kuchni. Kuchenka elektryczna, zamontowana przez wynajmującego była nadal, od dawna niesprawna. Ciepłą wodę w lokalu uzyskiwano z bojlera elektrycznego, który był zdewastowany przez P. P.. Latem 2009r. Wspólnota wymieniła pionów wodne w łazienkach 4 lokali przy ul. (...), w tym w przedmiotowym lokalu nr (...), co było konieczne z uwagi na bardzo zły ich stan. W związku z wymianą pionów kanalizacyjnych w łazience lokalu nr (...) zostały usunięte kafle ze ściany przy wannie i w okolicach umywalki (zlewozmywaka). Do czasu opuszczenia lokalu przez pozwanego nie zostały one uzupełnione. Najbardziej zniszczonym pomieszczeniem lokalu nr (...) był przedpokój. W 2009r. W. P. w związku z trudną sytuacją materialną rozpoczął starania o uzyskanie prawa do lokalu o mniejszej powierzchni, co umożliwiłoby mu uzyskanie dodatku mieszkaniowego. Gmina (...) nie wyraziła zgody na dokonanie zamiany z osobami wskazanymi przez Wspólnotę Mieszkaniową, tj. małżeństwem z jednym dzieckiem, wskazując, że wynajęcie całego lokalu o pow. ponad 130m⁽²⁾ trzyosobowej rodzinie byłoby niegospodarne. Nie wyrażono również zgody na dokonanie zamiany z sześciuosobową rodziną zajmującą jedno z pierwszych miejsc na liście oczekujących na zawarcie umowy najmu z Gminą. Pismem z dnia 2.07.2009r. Gmina zaoferowała pozwanemu lokal przy ul. (...) o pow. 19m⁽²⁾ składający się z pokoju z wnęką i ubikacją w ramach zamiany z urzędu. Pozwany nie zgodził się na zajęcie tego lokalu, ponieważ nie było w nim łazienki, a on był po operacji nowotworu żołądka. Powódka nie przedstawiła pozwanemu innych propozycji zamiany lokalu. Pozwany W. P. ma 60 lat, z zawodu jest monterem kadłubów okrętowych. W sierpniu 2009r. pozwany przebył zabieg resekcji żołądka. Pozwany miał orzeczoną niepełnosprawność w stopniu umiarkowanym w okresie 30.09.2009r. -28.02.2011r i całkowitą niezdolność do pracy. Okresowo w latach 2008 - 2010 korzystał z zasiłków z (...)u.

Wyrok został zaskarżony apelacją przez pozwanego W. P. w części dotyczącej punktu I i III, który domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powódki kosztów procesu na rzecz powoda. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie art. 7 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym oraz art. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy poprzez ich nie zastosowanie, naruszenie art. 5 k.c. poprzez jego błędną interpretację, - naruszenie prawa procesowego art. 227 k.p.c. poprzez nie przeprowadzenie dowodów dotyczących faktów mających istotne znaczenie dla sprawy dotyczących eksmisji pozwanego z zajmowanego bezumownie lokalu oraz braku dochodów powoda po opuszczeniu lokalu przez pozwanego, wobec bezskutecznych prób jego wynajęcia,

- naruszenie prawa procesowego art. 233&1 k.p.c. oraz sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału oraz ustaleń prawomocnych wyroków w zakresie dotyczącym stanu technicznego lokalu zajmowanego bezumownie przez pozwanego.

Uzasadniając zarzuty apelacji pozwany podniósł, że Sąd nie wziął pod uwagę konsekwencji dla pozwanego przeprowadzenia eksmisji z zajmowanego bezumownie lokalu, w którym Sąd przyznał pozwanemu lokal socjalny, obowiązki gminy zapewnienia lokalu socjalnego, zamiennego oraz zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych gospodarstw o niskich dochodach, stanu lokalu, który wręcz uniemożliwiał korzystanie z niego co zostało potwierdzone wyrokiem

Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie sygn. akt III C-upr 433/10 i wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie sygn.. akt II Ca 557/11.

Powódka domagała się oddalenia apelacji pozwanego. W uzasadnieniu swojego stanowiska powódka wskazała, iż powołane przez pozwanego przepisy art. 7 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym oraz art. 4 ustawy z dnia 24 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego wskazują zadania własne gminy, które nie zwalniają pozwanego z obowiązku uiszczenia odszkodowania tytułu bezumownego korzystania z lokalu mieszkalnego. Zastosowanie art. 5 k.c. przez Sąd stanowi daleko idące ustępstwo na rzecz pozwanego. Powołanie biegłego w niniejszej sprawie miało istotne znaczenie dla prawidłowości określenia punktacji lokalu, co wiązało się z prawidłowością wyliczenia odszkodowania. Nieuzasadnione jest też powołanie się przez pozwanego na wyrok Sądu Rejonowego Szczecin Centrum w Szczecinie, który dotyczy innego okresu zamieszkiwania pozwanego w spornym lokalu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego skutkowałą orzeczeniem reformatoryjnym Sądu I instancji.

Sprawa w postępowaniu apelacyjnym rozpoznawana jest po raz wtóry, sąd apelacyjny jest sądem merytorycznym, samodzielnie ustalającym stan faktyczny i dokonującym jego oceny na podstawie prawa materialnego. Sąd Odwoławczy przyjmuje ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny za własne ustalenia, bez konieczności ponownego jego przytaczania. Materialnoprawna ocena stanu faktycznego wyrażona przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa; argumentacja prawna i ocena dowodów zostanie uzupełniona wskutek podniesionych zarzutów apelacyjnych.

Według art. 18 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie odpowiadające wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. W odniesieniu do apelacji pozwanego argumenty dotyczące stanu lokalu mieszkalnego mają na podstawie art. 5 k.c. znaczenie w tej konkretnej sprawie dla ustalenia wysokości należności z tytułu jego korzystania bez tytułu prawnego. Norma art. 18 ustawy o ochronie praw lokatorów nie uzależnia wymagalności odszkodowania za korzystanie z lokalu od jego stanu. Stan lokalu jest okolicznością uwzględnianą pośrednio – wysokość czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Lokal mieszkalny zajmowany przez pozwanych nie jest przeznaczony do wynajmu na wolnym rynku, jest wynajmowany w ramach dysponowania przez gminę jej zasobem mieszkaniowym, czynsz jest ustalany zgodnie z regułami ustalonymi przez Gminę (...). Na podstawie opinii biegłego ustalono, że punktacja według, której jest liczony czynsz została ustalona przez Gminę prawidłowo. Z opinii biegłego wynika, że czynsz ten ustalono prawidłowo przyjmując punktację lokalu - 35, za okres od 1 czerwca 2009 roku do 27 października 2009 roku, tj., za okres objęty pozwem. Wysokość odszkodowania nie była kwestionowana przez pozwanego a tylko sposób naliczenia odszkodowania. Tym samym dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego, który ustalił czy punktacja przyjęta przez powódkę była prawidłowa był najbardziej zasadny. Sąd nie dysponuje specjalistyczną wiedzą, która pozwalałaby na ustalenie punktacji a poza tym gdyby nawet taka wiedzą dysponował to ustalenia te nie mogłyby stanowić dowodu w sprawie. Fakty pozwalające na ocenę podjętych działań przez powódkę mających na celu stworzenie właściwych warunków mieszkaniowych dla pozwanego po wyprowadzeniu się z lokalu współlokatorów P. P. mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, co Sąd Rejonowy uczynił. Dla rozstrzygnięcia nie mają znaczenia ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy Szczecin Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. III C-upr 433/10 oraz Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie sygn.. II Ca 557/11 albowiem ustalenia te po pierwsze dotycząca innego okresu zamieszkiwania pozwanego w spornym lokalu, po drugie podstawa dochodzonego roszczenia była zupełnie inna ponieważ wówczas pozwanego łączyła umowa najmu z powódką. Po trzecie ustalenia te dotycząc tylko i wyłącznie danej sprawy. Tym samym zarzut sformułowany przez pozwanego w apelacji naruszenie prawa procesowego art. 233¹ k.p.c. oraz sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału oraz ustaleń prawomocnych wyroków w zakresie dotyczącym stanu technicznego lokalu zajmowanego bezumownie przez pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutu sformułowanego przez pozwanego w apelacji naruszenia art. 7 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym oraz art. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy poprzez ich nie zastosowanie, naruszenie art. 5 k.c. poprzez jego błędną interpretację, - naruszenie prawa procesowego art. 227 k.p.c. poprzez nie przeprowadzenie dowodów dotyczących faktów mających istotne znaczenie dla sprawy dotyczących eksmisji pozwanego z zajmowanego bezumownie lokalu oraz braku dochodów powoda po opuszczeniu lokalu przez pozwanego, wobec bezskutecznych prób jego wynajęcia należy uznać je jako bezzasadne.

Apelacja pozwanego kwestionuje politykę mieszkaniową powódki albo nierealizowanie potrzeb mieszkaniowych pozwanego wskazane w art. 7 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów. Art. 7 ustawy o samorządzie gminnym stanowi zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy. Jednak należy przy tym wskazać, iż obowiązkowe zadania własne gminy wskazane sformułowane zostały w odrębnych przepisach. Do obowiązkowych zadań własnych gminy nie należy zapewnienie każdemu z członków wspólnoty lokalu mieszkalnego z czynszem, który będzie w stanie płacić. Przepis art. 4 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, stanowi: gmina, na zasadach i w wypadkach przewidzianych w ustawie, zapewnia lokale socjalne i lokale zamienne, a także zaspokaja potrzeby mieszkaniowe gospodarstw domowych o niskich dochodach. Należy mieć na uwadze to, że gmina nie dysponuje nieograniczoną liczbą lokali socjalnych. Lokale te są pozyskiwane stopniowo i przekazywane osoba z wyrokami eksmisyjnymi. Pozwanemu po około roku po wyroku eksmisyjnym została przedstawiona propozycja najmu lokalu socjalnego, której nie przyjął z uwagi na brak łazienki w lokalu. Później została przedstawiona mu kolejna oferta, którą przyjął. Gmina wywiązała się ze swojego zadania, które należy podkreślić nie jest zadaniem obowiązkowym. Roszczenie strony powodowej co do zasady w stosunku do pozwanego nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Jednak jego wysokość już tak. Mając na uwadze stan lokalu oraz sytuację osobistą pozwanego Sąd I instancji zastosował klauzule generalne z art. 5 k.c. obniżając wysokość odszkodowania z tytułu bezumownego korzystania z lokalu o 50% dochodzonej kwoty. Sąd Okręgowy dysponując materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie doszedł do wniosku, iż z uwagi na te same okoliczności jakie wziął pod uwagę Sąd I instancji należy obniżyć wysokość odszkodowania do kwoty 700 zł. W szczególności za dalece negatywne należy uznać postępowanie gminy w zakresie braku zgody na zamianę lokalu przez pozwanego z osobami przez niego wskazanymi, które wyraziły zgodę na zamianę, a które dysponowały także lokalem należącym do zasobu gminy. Obniżyłoby to wydatki pozwanego z tytułu czynszu. Nie można powołując się na art.5 k.c. całkowicie odmówić prawa powodowi do uzyskania odszkodowania albowiem po pierwsze stan lokalu faktycznie był zły jednak pozwany nie wykazał w najmniejszym stopniu woli poprawy warunków w jakich mieszkał. Biegła wskazała, iż aby wyeliminować nieprzyjemny zapach w lokalu należałoby m.in. zdjąć wykładzinę w przedpokoju i umyć podłogę. Dbanie o części wspólne w lokalu należy do każdego z lokatorów. Pozwany składając zeznania zeznał, iż nie sprząta części wspólnych lokalu uznając, iż sprzątanie części wspólnych m.in. po P. P. należy do zadań właściciela. Po drugie całkowite zwolnienie z obowiązku zapłaty odszkodowania stwarzałoby sytuację patologiczną. Lokal nadawał się do zamieszkania a pozwany nie podjął żadnych prób aby wyeliminować fetor jaki pozostał w lokalu po P. P.. Poza tym należy zwrócić uwagę, że gdyby pozwany zamieszkiwał w innym lokalu na skutek zamiany lokalu położonego przy ulicy (...) w S. również zobowiązany byłby uiszczać czynsz. Uiszczenie opłaty z tytułu bezumownego korzystania z lokalu mieszkalnego przez pozwanego w wysokości 700 zł, tj., około 25% dochodzonego roszczenia jest uzasadniona ustaleniami stanu faktycznego i jego oceną. Mając powyższe na względzie w oparciu o treść art. 386 § 1 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1 wyroku a w pozostałej części apelacja pozwanego podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. jak w punkcie 2 wyroku.

Jednocześnie korzystając z uprawnień jakie daje art. 320 k.p.c. Sąd Okręgowy rozłożył pozwanym zasądzone świadczenia na 7 równych rat płatnych po 100 zł każda do 10 dnia każdego miesiąca począwszy od października 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z nich. Zważyć należy, iż rozłożenie zasądzonych świadczeń na raty na podstawie art. 320 k.p.c. ma ten skutek - wskazany w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 r., III PZP 11/70 (OSNCP 1971, nr 4, poz.

61) - że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. Podstawą takiego rozstrzygnięcia są niskie dochody pozwanego.

Motywy, które legły u podstaw rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty stanowiły również podstawę zastosowania co do kosztów postępowania odwoławczego art. 102 k.p.c. i odstąpienia od obciążania pozwanego tymi kosztami.